

Diamantstein Zsuzsa És Családja

Ez egy amatőr kép, amit a petrozsényi nagybácsim, édesapám öccse, Riegelhaupt Sándor készített ottlétünk alkalmával, körülbelül 1966-ban vagy 1967-ben. A képen rajta vagyok én, mellettem a férjem, Diamantstein Imre, jobbomon a nagyobbik fiam, Péter, a férjem mellett a kisebbik, Gyuri. Péter egyetemi hallgató volt már abban az időben, Gyuri pedig középiskolás. Szabadságon voltunk, általában minden szabadságunk ott végződött Petrozsényben, ott töltöttük az időnket, ott összpontosult a család. A petrozsényi nagybácsi az olyan volt a gyerekeknek, mint egy nagypapa, és én imádtam őt, mint egy édesapát. Olyan is volt hozzánk, mint egy édesapa. A gyerekek kicsi koruktól minden nyáron ott nyaraltak, volt, amikor lánnyal mentek el, vagy levittük őket, és ott fogadtak valakit melléjük, de aztán önállóan mentek, és Gyuri fiam dolgozott ott nyáron. Például az egyik évben szerzett a nagybácsim neki kemény fizikai munkát, hogy pénzt keressen ő is. Mi mindig nagyon jól éreztük magunkat Petrozsényben, elkényeztettek minket, mint valami gyerekeket, kirándultunk, sétáltunk, nagyon jó volt ott. Nagyon hiányzik. Péter fiam elektromérnök lett, igazán kiváló valaki volt, az első alkalommal bejutott az egyetemre, de akkor még csak

Bukarestben volt ez az elektronikai szak, ott végezte el, és ott is maradt mint kutató mérnök. A felesége egy román kislány, Angela, ma már komoly asszony, akit Bukarestben ismert meg, ott dolgozott a városi könyvtárban, de közben elvégezte a jogi szakot, ilyen látogatás nélküli egyetemet végzett, úgy kerültek össze. 1981-ben házasodtak össze. Sosem tevődött fel a probléma, hogy zsidó származású. Péter szorgalmas fiú volt, a hülyeségig becsületes. Közben született egy édes kislányuk, Andrea, ötévi házasság után. Tehát Péter ott maradt Bukarestben, egy ilyen kutatóintézetben dolgozott, nagyon elismerték, nagyon ügyesen dolgozott. A forradalom után [lásd: az 1989-es romániai forradalom] a menyem mindenáron el akart menni. Jöttek ezek a hírek, hogy Izraelben kolbászból van a kerítés ugyebár, és volt egy olyan érzés benne, hogy ő nem akarja, hogy ezzel a Diamantstein névvel baja legyen. Ő mondta ezt, holott ő 'get-be-get' [valódi, vérbeli] román volt, ő forszírozta, és 1992-ben el is mentek Izraelbe. Most Petah Tikván élnek, a fiam a mesterségében, tehát a szakmájában dolgozik, mióta kikerült. A menyem ott végezte el újonnan a jogot ivrit nyelven, amiért az ottaniak is csodájára jártak, hogy valaki úgy megtanuljon egy nyelvet, egy olyan mesterségben méghozzá, ahol beszélni kell. Az unokám hat éves volt, tehát nála nem volt probléma. Péter fiam beszéli a legrosszabbul az ivrit nyelvet, de ahogy mondják, boldogul vele. A kislányuk, Andrea most érettségizik [2004-ben]. 18 éves, ő orvos akar lenni mindenképpen. A kisebbik fiú, Gyuri sokat gondolkodott, hogy mi legyen, és hát nagyon beleválasztott, mert hát történelemtanár lett. Isában végzett, remek eredménnyel. Sokáig dolgozott Bukarestben, nem tudott hazakerülni, nem volt itt állása, itt egy elég kellemetlen tanfelügyelő volt, és az nem akarta hazahozni, így Bukarestben dolgozott. Tulajdonképpen archeológus szeretett volna lenni, de sehol múzeumban nem volt hely, és itt a közelben sem volt. Bukarestben maradt, azzal a gondolattal, hogy Bukaresttel biztos könnyebb cserélni. De hát nem volt egyáltalán könnyű, nem tudott cserélni. 1982-ben nősült meg, egy idevaló magyar kislányt vett el, Derzsi Zsuzsát, ő a közgazdaságit végezte el Kolozsváron. A férjem halála után a volt vezérigazgatója, egy végtelenül rendes ember -- sajnos ő is meghalt már, Argint mérnöknek hívták -- kreált egy ilyen inspektori állást Szászrégenben, mert a vállalatnak volt iskolája, és oda kinevezte Gyurit, hogy haza tudjon jönni, mert akkor már nő volt, és akkor így utazott [Szász]Régenbe. A forradalom után visszakerült megint a tanügyhöz, máshol nem lévén állás, mai napig is Gernyeszegen dolgozik két iskolában. Meg van elégedve. A felesége, Zsuzsa Bukarestben a statisztikánál dolgozott (Directia Generală de Statistică), majd átkerült, most az Asiroznál van, életbiztosításokat köt. Öt évre rá nekik is megszületett a nagyobbik kislányuk 1987-ben, Katinak hívják. 1990-ben megszületett a második kislány, Judit. Gyuri fiam tudta, hogy zsidók vagyunk, nem volt probléma, de akkor ébredt fel benne a zsidóság érzése, mikor volt a hatnapos háború. Egyszer jött haza a mesével, hogy ezek a zsidó agresszorok. És erre a férjem elővette, és mondta neki, hogyan lennének a zsidók agresszorok, nézd meg ezt a kicsi országot, körülvéve ennyi ellenséggel, hogy lehetnek ők, ez a kicsi ország agresszor? Attól a perctől kezdve Gyuriban felébredt, pedig 1967-ben ő még kisfiú volt, de megvan benne ez a zsidó érzés. Péter fiam, ő kevésbé. Most nem tudom, mennyire érzi magát zsidónak, de ott él, és hála istennek, megvan.